

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εξηκοστό Μέρος

Η Προφητική Σημασία του Τελευταίου Οράματος του Δανιήλ: Αποκάλυψη της Αλήθειας για τις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger
2024-03-26

Ο Δανιήλ ταυτοποιείται στο δέκατο κεφάλαιο ως ανασταινόμενος από τις ημέρες του πένθους μέσω της τριπλής διαδικασίας του αιωνίου ευαγγελίου. Κατόπιν ο Γαβριήλ παρέχει στον Δανιήλ την προφητική ιστορία του ενδέκατου κεφαλαίου, προσδιορίζοντας έτσι την ιστορία του φωτός του μεγάλου ποταμού Ιδδεκέλ.

«Υπάρχει ανάγκη για πολύ πιο στενή μελέτη του Λόγου του Θεού. Ιδιαίτερος, ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη πρέπει να τύχουν προσοχής όπως ποτέ άλλοτε στην ιστορία του έργου μας. Ίσως να έχουμε λιγότερα να πούμε σε ορισμένες γραμμές σχετικά με τη ρωμαϊκή εξουσία και τον παπισμό, αλλά οφείλουμε να επιστήσουμε την προσοχή σε όσα έχουν γράψει οι προφήτες και οι απόστολοι υπό την έμπνευση του Πνεύματος του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα έχει κατά τέτοιον τρόπο διαμορφώσει τα πράγματα, τόσο κατά τη δοσοληψία της προφητείας όσο και στα γεγονότα που απεικονίζονται, ώστε να διδάξει ότι ο ανθρώπινος παράγοντας πρέπει να παραμένει εκτός οράσεως, κεκρυμμένος εν Χριστώ, και ότι ο Κύριος Θεός του ουρανού και ο νόμος Του πρέπει να υψώνονται.»

«Διαβάστε το βιβλίο του Δανιήλ. Ανακαλέστε, σημείο προς σημείο, την ιστορία των βασιλείων που εκεί παριστάνονται. Ιδού πολιτικούς άνδρες, συμβούλια, ισχυρά στρατεύματα, και δείτε πώς ο Θεός ενήργησε για να ταπεινώσει την υπερηφάνεια των ανθρώπων και να καταβάλει την ανθρώπινη δόξα στο χώμα. Μόνον ο Θεός παρουσιάζεται ως μέγας. Στο όραμα του προφήτη φαίνεται να καθαιρεί έναν ισχυρό άρχοντα και να ανυψώνει άλλον. Αποκαλύπτεται ως ο Μονάρχης του σύμπαντος, έτοιμος να εγκαθιδρύσει την αιώνια βασιλεία Του — ο Παλαιός των ημερών, ο ζωντανός Θεός, η Πηγή πάσης σοφίας, ο Κυβερνήτης του παρόντος, ο Αποκαλύπτων το μέλλον. Διαβάστε και εννοήστε πόσο πτωχός, πόσο εύθραυστος, πόσο βραχύβιος, πόσο πλανώμενος, πόσο ένοχος είναι ο άνθρωπος, όταν υψώνει την ψυχή του προς τη ματαιότητα.»

«Το Άγιο Πνεύμα, μέσω του Ησαΐα, μας κατευθύνει προς τον Θεό, τον ζώντα Θεό, ως το κύριο αντικείμενο της προσοχής—προς τον Θεό όπως αποκαλύπτεται εν Χριστώ. “Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, υιός εδόθη εις ημάς· και η εξουσία θέλει είσθαι επί του ώμου αυτού· και το όνομα αυτού θέλει κληθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Άρχων ειρήνης” [Ησαΐας 9:6].»

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ απευθείας από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαί και του Χιδδεκέλ, των μεγάλων ποταμών της Σενάαρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και όλα τα προειπωμένα γεγονότα σύντομα θα έχουν λάβει χώρα.» Manuscript Releases, τόμος 16, 333, 334.

Το Άγιο Πνεύμα «διαμόρφωσε έτσι τα πράγματα» κατά τη χορήγηση της προφητείας «και τα γεγονότα» του τελευταίου οράματος του Δανιήλ, ώστε το πρώτο κεφάλαιο (δέκα) να απεικονίζει την εμπειρία του λαού του Θεού στις έσχατες ημέρες, όπως και το τελευταίο κεφάλαιο (δώδεκα). Η διαμόρφωση αυτών των τριών κεφαλαίων που συνιστούν το φως του ποταμού Χιδδεκέλ, το οποίο «δόθηκε ιδιαιτέρως για αυτές τις έσχατες ημέρες», σχεδιάστηκε ώστε να φέρει τον τριπλό ορισμό της «αληθείας». Καθώς το πρώτο συμφωνεί με το τελευταίο και το μεσαίο αντιπροσωπεύει την αποστασία, έχουμε όχι μόνο τη δομή της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια», η οποία σχηματίστηκε από το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, αλλά βλέπουμε επίσης και την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα.

Το δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι κατανοούν τόσο το όραμα «chazon» των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, όσο και το όραμα «mareh» των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Όχι μόνον κατανοούν αυτά τα δύο οράματα, αλλά κατέχουν και την εμπειρία της δικαίωσης διά της πίστεως, η οποία παράγεται από το θηλυκό και αιτιώδες όραμα «marah» της «εμφανίσεως».

«Διότι για τον νου και την ψυχή, καθώς και για το σώμα, αποτελεί νόμο του Θεού ότι η δύναμη αποκτάται με την προσπάθεια. Η άσκηση είναι εκείνη που αναπτύσσει. Σε αρμονία με αυτόν τον νόμο, ο Θεός έχει προβλέψει στον λόγο Του τα μέσα για τη νοητική και πνευματική ανάπτυξη.

«Η Αγία Γραφή περιέχει όλες τις αρχές που χρειάζονται οι άνθρωποι να κατανοήσουν, ώστε να καταστούν κατάλληλοι είτε για την παρούσα ζωή είτε για τη μέλλουσα. Και οι αρχές αυτές μπορούν να γίνουν κατανοητές από όλους. Κανείς που διαθέτει πνεύμα ικανό να εκτιμήσει τη διδασκαλία της δεν μπορεί να διαβάσει έστω και ένα μόνο χωρίο της Αγίας Γραφής χωρίς να αποκομίσει από αυτό κάποια ωφέλιμη σκέψη. Αλλά η πολυτιμότερη διδασκαλία της Αγίας Γραφής δεν αποκτάται με περιστασιακή ή αποσπασματική μελέτη. Το μεγάλο της σύστημα αλήθειας δεν παρουσιάζεται κατά τέτοιον τρόπο ώστε να διακρίνεται από τον βιαστικό ή αμελή αναγνώστη. Πολλοί από τους θησαυρούς της βρίσκονται πολύ κάτω από την επιφάνεια και μπορούν να αποκτηθούν μόνο με επιμελή έρευνα και συνεχή προσπάθεια. Οι αλήθειες που συνθέτουν το μεγάλο όλον πρέπει να αναζητηθούν και να συναχθούν, “ολίγον εντεύθεν και ολίγον εκείθεν”. Ησαΐας 28:10.»

«Όταν, λοιπόν, ερευνηθούν κατ’ αυτόν τον τρόπο και συναχθούν μαζί, θα διαπιστωθεί ότι ταιριάζουν απολύτως το ένα με το άλλο. Κάθε Ευαγγέλιο αποτελεί συμπλήρωμα των άλλων, κάθε προφητεία ερμηνεία κάποιας άλλης, κάθε αλήθεια ανάπτυξη κάποιας άλλης αλήθειας. Οι τύποι της ιουδαϊκής οικονομίας καθίστανται σαφείς διά του ευαγγελίου. Κάθε αρχή στον λόγο του Θεού έχει τη θέση της, κάθε γεγονός τη σημασία του. Και ο πλήρης αυτός οικοδομικός σχηματισμός, ως προς το σχέδιο και την εκτέλεση, μαρτυρεί περί του Συγγραφέα του. Μια τέτοια κατασκευή ουδείς νους, παρά μόνον ο νους του Απειρου, θα μπορούσε να συλλάβει ή να διαμορφώσει.»

«Κατά την έρευνα των διαφόρων μερών και τη μελέτη της μεταξύ τους σχέσεως, οι ανώτατες ικανότητες του ανθρώπινου νου καλούνται σε έντονη δραστηριότητα. Κανείς δεν μπορεί να επιδοθεί σε μια τέτοια μελέτη χωρίς να αναπτύξει διανοητική δύναμη.»

«Και η νοητική αξία της μελέτης της Βίβλου δεν συνίσταται μόνο στην αναζήτηση της αλήθειας και στη συγκέντρωσή της. Συνίσταται επίσης στην προσπάθεια που απαιτείται για την κατανόηση των θεμάτων που παρουσιάζονται. Ο νους που ασχολείται μόνο με κοινότοπα ζητήματα γίνεται ισχνός και εξασθενημένος. Εάν δεν κληθεί ποτέ να κατανοήσει μεγάλες και εκτεταμένης εμβελείας αλήθειες, με τον καιρό χάνει τη δύναμη της αναπτύξεως. Ως προφύλαξη εναντίον αυτής της εκφυλίσεως και ως ερέθισμα προς ανάπτυξη, τίποτε άλλο δεν μπορεί να εξισωθεί με τη μελέτη του λόγου του Θεού. Ως μέσο πνευματικής καλλιέργειας, η Βίβλος είναι αποτελεσματικότερη από κάθε άλλο βιβλίο, ή και από όλα τα άλλα βιβλία μαζί. Το μεγαλείο των θεμάτων της, η αξιοπρεπής απλότητα των διατυπώσεών της, η ομορφιά των εικόνων της, ζωογονούν και ανυψώνουν τις σκέψεις όπως τίποτε άλλο δεν μπορεί. Καμιά άλλη μελέτη δεν μπορεί να μεταδώσει τέτοια νοητική δύναμη, όπως η προσπάθεια να συλληφθούν οι συγκλονιστικές αλήθειες της αποκαλύψεως. Ο νους που έρχεται έτσι σε επαφή με τις σκέψεις του Απείρου δεν μπορεί παρά να διευρυνθεί και να ενισχυθεί.»

«Και ακόμη μεγαλύτερη είναι η δύναμη της Βίβλου στην ανάπτυξη της πνευματικής φύσεως. Ο άνθρωπος, πλασμένος για κοινωνία με τον Θεό, μπορεί μόνο μέσα σε μια τέτοια κοινωνία να βρει την αληθινή του ζωή και ανάπτυξη. Δημιουργημένος για να βρίσκει στον Θεό την ύψιστη χαρά του, δεν μπορεί να βρει σε τίποτε άλλο εκείνο που δύναται να καταπραΰνει τους πόθους της καρδιάς, να ικανοποιεί την πείνα και τη δίψα της ψυχής. Εκείνος που, με ειλικρινές και δεκτικό προς διδασκαλία πνεύμα, μελετά τον λόγο του Θεού, επιζητώντας να κατανοήσει τις αλήθειές του, θα έλθει σε επαφή με τον Συγγραφέα του· και, εκτός εάν το επιλέξει ο ίδιος, δεν υπάρχει όριο στις δυνατότητες της αναπτύξεώς του.»

«Μέσα στην ευρύτητα του ύφους και των θεμάτων της, η Αγία Γραφή περιέχει κάτι που μπορεί να κινήσει το ενδιαφέρον κάθε νου και να αγγίξει κάθε καρδιά. Στις σελίδες της βρίσκονται ιστορία η αρχαιοτάτη, βιογραφία η αληθέστερη προς τη ζωή· αρχές διακυβερνήσεως για τη διοίκηση του κράτους, για τη ρύθμιση του οίκου—αρχές τις οποίες η ανθρώπινη σοφία ουδέποτε εξίσωσε. Περιέχει φιλοσοφία τη βαθύτερη, ποίηση τη γλυκύτερη και την υψηλότερα, την πλέον φλογερή και την πλέον παθητική. Ασυγκρίτως ανώτερα ως προς την αξία από τα έργα οποιουδήποτε ανθρώπινου συγγραφέα είναι τα συγγράμματα της Αγίας Γραφής, ακόμη και όταν θεωρούνται κατ' αυτόν τον τρόπο· αλλά απείρως ευρύτερα ως προς την έκταση, απείρως μεγαλύτερα ως προς την αξία είναι όταν θεωρούνται σε σχέση με τη μεγάλη κεντρική ιδέα. Όταν ιδωθεί υπό το φως αυτής της ιδέας, κάθε θέμα αποκτά νέα σημασία. Στις αλήθειες που διατυπώνονται με τον απλούστερο τρόπο εμπεριέχονται αρχές που είναι υψηλές όσο ο ουρανός και που περικλείουν την αιωνιότητα.»

«Το κεντρικό θέμα της Βίβλου, το θέμα γύρω από το οποίο συσπειρώνεται κάθε άλλο σε ολόκληρο το βιβλίο, είναι το σχέδιο της απολύτρωσης, η αποκατάσταση στην ανθρώπινη ψυχή της εικόνας του Θεού. Από τον πρώτο υπαινιγμό ελπίδας στην απόφαση που εκφωνήθηκε στην Εδέμ έως εκείνη την τελευταία ένδοξη υπόσχεση της Αποκάλυψης, “Θέλουσιν ιδεί το πρόσωπον αυτού· και το όνομα αυτού θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών” (Αποκάλυψις 22:4), το κύριο νόημα κάθε βιβλίου και κάθε περικοπής της Βίβλου είναι η ανάπτυξη αυτού του θαυμαστού θέματος,—η ανύψωση του ανθρώπου,—η δύναμη του Θεού, “ήτις δίδει εις ημάς την νίκην διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού”. Α΄ Κορινθίους 15:57». Education, 123–125.

Στο μόλις παρατεθέν απόσπασμα επισημαίνεται ότι η Βίβλος, όταν εξετάζεται από οποιαδήποτε οδό της γραμματείας, υπερέχει κατά πολύ έναντι κάθε ανθρώπινου δημιουργήματος. Η αδελφή White δήλωσε: «Στις σελίδες της βρίσκονται η αρχαιότερη ιστορία· η βιογραφία η αληθέστερη προς τη ζωή· αρχές διακυβερνήσεως για τον έλεγχο του κράτους, για τη ρύθμιση του οίκου — αρχές τις οποίες η ανθρώπινη σοφία ουδέποτε εξίσωσε. Περιέχει φιλοσοφία βαθύτατη, ποίηση γλυκυτάτη και υψίστη, την πλέον παθιασμένη και την πλέον συγκινητική», και ότι «μια τέτοια διάρθρωση κανένας νους, παρά μόνον ο νους του Απείρου, δεν θα μπορούσε να συλλάβει ή να διαμορφώσει».

Όλοι οι αναγνωρισμένοι κανόνες της ανθρωπότητας, οι οποίοι προσδιορίζουν τους κανόνες που παρέχουν τη δομή της λογοτεχνίας, ξεπερνιούνται από την Αγία Γραφή. Οι αρχές που παρουσιάζονται στα πανεπιστήμια της ανθρωπότητας, οι οποίες προσδιορίζουν τη διαφορά μεταξύ της μέτριας ή κατώτερης λογοτεχνίας και των αριστουργημάτων της ανθρώπινης γραμματείας, ξεπερνιούνται όλες από την Αγία Γραφή. Έχοντας αυτό κατά νου, αξίζει να αναγνωρίσουμε ότι η κορύφωση, το μεγαλειώδες συμπέρασμα της προφητικής μαρτυρίας ολόκληρης της Αγίας Γραφής, αντιπροσωπεύεται στο τελευταίο όραμα του Δανιήλ. Είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της προφητικής μαρτυρίας, και δεν υπάρχει κορύφωση στην ανθρώπινη γραμματεία που να πλησιάζει τη μαρτυρία του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, αρχίζοντας από το πρώτο εδάφιο και συνεχίζοντας έως το δωδέκατο κεφάλαιο, τέταρτο εδάφιο.

Στο βιβλίο της Αποκάλυψης συναντώνται και καταλήγουν όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής, και στην Αποκάλυψη επαναλαμβάνονται οι ίδιες γραμμές προφητείας όπως στο βιβλίο του Δανιήλ· όμως, σε σχέση μεταξύ τους, το βιβλίο του Δανιήλ αποτελεί την πρώτη μνεία και η Αποκάλυψη την έσχατη. Τα πάντα υπάρχουν στην πρώτη μνεία, και τα πάντα υπάρχουν στο βιβλίο του Δανιήλ, και η κορύφωση του βιβλίου είναι το όραμα που δόθηκε πλησίον του ποταμού Χιδδέκελ. Η κορύφωση των γεγονότων που παριστάνονται στο όραμα εκείνο αρχίζει στο εδάφιο σαράντα και συνεχίζεται έως ότου σφραγισθεί το βιβλίο στο εδάφιο τέσσερα του δωδεκάτου κεφαλαίου. Τα εδάφια εκείνα αντιπροσωπεύουν το μεγάλο φινάλε κάθε προφητικής αλήθειας που ποτέ εκφωνήθηκε ή καταγράφηκε από τους αγίους άνδρες της αρχαιότητας, περιλαμβανομένης και της Αδελφής White.

Αυτό που οδηγεί σε εκείνο το συμπέρασμα στο ενδέκατο κεφάλαιο είναι ιστορίες μέσα στο ίδιο το κεφάλαιο, οι οποίες παρέχουν μαρτυρίες για την ορθή κατανόηση των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδέκατου κεφαλαίου, όπου οι τριπλοί εχθροί—ο δράκων, το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης—οδηγούν τώρα τον κόσμο προς το κλείσιμο του χρόνου της ανθρώπινης δοκιμασίας. Η αδελφή White προσδιορίζει άμεσα αυτή την εσωτερική αρχή.

«Δεν έχουμε καιρό να χάσουμε. Καιροί θλίψεως βρίσκονται ενώπιόν μας. Ο κόσμος αναστατώνεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες. Η προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει διαδραματισθεί σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί. Στον τριακοστό στίχο γίνεται λόγος για μια δύναμη η οποία “shall be grieved, and return, and have indignation against the holy covenant: so shall he do; he shall even return, and have intelligence with them

that forsake the holy covenant. And arms shall stand on his part, and they shall pollute the sanctuary of strength, and shall take away the daily sacrifice, and they shall place the abomination that maketh desolate. And such as do wickedly against the covenant shall he corrupt by flatteries: but the people that do know their God shall be strong, and do exploits. And they that understand among the people shall instruct many: yet they shall fall by the sword, and by flame, by captivity, and by spoil, many days. Now when they shall fall, they shall be holpen with a little help: but many shall cleave to them with flatteries. And some of them of understanding shall fall, to try them, and to purge, and to make them white, even to the time of the end: because it is yet for a time appointed. And the king shall do according to his will; and he shall exalt himself, and magnify himself above every god, and shall speak marvellous things against the God of gods, and shall prosper till the indignation be accomplished: for that that is determined shall be done.” Δανιήλ 11:30–36.»

«Σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται στα λόγια αυτά θα λάβουν χώρα. Βλέπουμε αποδείξεις ότι ο Σατανάς αποκτά ταχέως τον έλεγχο των ανθρωπίνων διανοιών που δεν έχουν ενώπιόν τους τον φόβο του Θεού. Ας διαβάσουν όλοι και ας εννοήσουν τις προφητείες του βιβλίου τούτου, διότι τώρα εισερχόμαστε στον καιρό της θλίψεως για τον οποίο έχει γίνει λόγος:»

«Καί κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν θὰ ἐγερθῆ ὁ Μιχαήλ, ὁ μέγας ἄρχων, ὁ ἰστάμενος ὑπὲρ τῶν υἱῶν τοῦ λαοῦ σου· καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς θλίψεως, ὅποῖος δὲν ἐγένετο ἀφ’ ὅτου ὑπῆρξε ἔθνος μέχρι ἐκείνου τοῦ καιροῦ· καὶ κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ λαός σου θὰ σωθῆ, πᾶς ὅστις εὐρεθῆ γεγραμμένος ἐν τῷ βιβλίῳ. Καὶ πολλοὶ ἐκείνων οἵτινες κοιμῶνται ἐν τῷ χώματι τῆς γῆς θὰ ἐξεγερθοῦν, οἱ μὲν εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ εἰς αἰσχύνην καὶ αἰώνιον καταφρόνησιν. Καὶ οἱ σοφοὶ θὰ λάμπουν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος· καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς εἰς δικαιοσύνην ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον μέχρι τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θὰ περιτρέχουν ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἡ γνώσις θὰ πληθυνθῆ.» Δανιήλ 12:1–4. Manuscript Releases, ἀριθμὸς 13, 394.

Σε αυτό το απόσπασμα η Αδελφή Ουάιτ αναφέρεται πρώτα στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και κατόπιν προσδιορίζει την αρχή «ότι μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει λάβει χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί». Έπειτα παραθέτει άμεσα τα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι και συνεχίζει με τη δήλωση ότι «σκηές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται σε αυτά τα λόγια θα λάβουν χώρα». Αφού προσδιορίζει τα εδάφια τριάντα έως τριάντα έξι και λέγει ότι θα λάβουν χώρα σκηές παρόμοιες με εκείνα τα εδάφια, κατόπιν προσδιορίζει το κλείσιμο της δοκιμασίας, όταν ο Μιχαήλ εγείρεται στο πρώτο εδάφιο του δωδέκατου κεφαλαίου. Πράττοντας τούτο, απομονώνει αυτά τα επτά εδάφια και τα τοποθετεί μέσα στην ιστορία που αμέσως προηγείται της εγέρσεως του Μιχαήλ.

Περισσότερες από μία φορές έχουμε εξετάσει την ιστορία των εδαφίων τριάντα έως τριάντα έξι, και το πώς παραλληλίζονται με τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, και τώρα θα αρχίσουμε να εξετάζουμε άλλες περιόδους της προφητικής ιστορίας στο ενδέκατο κεφάλαιο, οι οποίες επαναλαμβάνονται σε εκείνα τα τελευταία έξι εδάφια. Ωστόσο, προτού το πράξουμε, θα παρουσιάσουμε και πάλι μια σύντομη σύνοψη του παραλληλισμού των εδαφίων τριάντα έως τριάντα έξι με τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε.

Το εδάφιο τριάντα σηματοδοτεί τη μετάβαση από την ειδωλολατρική Ρώμη στην παπική Ρώμη. Η μεταβατική αυτή ιστορία πραγματεύεται σε ποικίλα προφητικά χωρία, τα οποία προσδιορίζουν τέτοιες χρονολογίες όπως τα έτη 330, 508, 533 και 538. Υπάρχουν και άλλοι προφητικοί δείκτες στη μετάβαση από το τέταρτο βασίλειο στο πέμπτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, αλλά στο εδάφιο τριάντα ένα η ειδωλολατρική Ρώμη εγείρεται υπέρ του παπισμού, όπως εκπροσωπείται από τον Κλόβι κατά το έτος 496. Οι ειδωλολατρικές δυνάμεις που αρχικώς εκπροσωπούνται από τον Κλόβι στο εδάφιο επιτελούν το έργο της απομακρύνσεως κάθε ειδωλολατρικής αντιστάσεως (το καθημερινό) στην άνοδο του παπισμού μέχρι το έτος 508. Ο πόλεμος εκείνων των καιρών επιφέρει καταστροφή κατά της Πόλεως της Ρώμης κατά τη διάρκεια αυτής της ιστορίας, όπως παριστάνεται από το «οχύρωμα του αγιαστηρίου», και μέχρι το έτος 538 οι ειδωλολατρικές δυνάμεις θέτουν τον παπισμό στον θρόνο της γης, και τότε αυτή θεσπίζει νόμο περί Κυριακής στη Σύνοδο της Ορλεάνης.

Τα εδάφια τριάντα δύο έως τριάντα έξι προσδιορίζουν τον φονικό πόλεμο που ο παπισμός εξαπέλυσε τότε εναντίον των πιστών του Θεού κατά τη διάρκεια των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών του Σκοτεινού Μεσαίωνα. Τελικώς, ο παπισμός φθάνει στο τέλος του στο εδάφιο τριάντα έξι. Στο εδάφιο σαράντα, ο Reagan σύναψε μυστική συμμαχία με τον αντίχριστο, σηματοδοτώντας το χρονικό σημείο κατά το οποίο είχε αφαιρεθεί η αντίσταση του Προτεσταντισμού, όπως παριστάνεται από το έτος 508. Η δέσμευση του Reagan σε οικονομικούς πόρους και στρατιωτική ισχύ είχε προτυπωθεί από τα «όπλα» που υψώθηκαν υπέρ του παπισμού το 496. Η καταστροφή του αγιάσματος της ισχύος της ειδωλολατρικής Ρώμης, που παριστάνεται από την πόλη της Ρώμης, προτυπώνει την καταστροφή του Συντάγματος των ΗΠΑ κατά τον προσεχώς ερχόμενο κυριακάτικο νόμο, διότι το Σύνταγμα είναι το αγίασμα της ισχύος για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Κατά τον κυριακάτικο νόμο ο παπισμός θα τοποθετηθεί για μία ακόμη φορά επάνω στον θρόνο της γης, όπως παριστάνεται από το έτος 538.

Τότε θα αρχίσει η τελική περίοδος της φονικής παπικής δίωξης που θα εξαπολυθεί εναντίον των πιστών του Θεού, όπως συνέβη κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες από το 538 έως το 1798. Αυτό θα οδηγήσει στο κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας, όταν ο Μιχαήλ εγείρεται, όπως παριστάνεται από το 1798, όταν ο παπισμός, ο οποίος είχε ευημερήσει επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, δέχθηκε την αγανάκτηση του θανάσιμου τραύματος.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Κάποτε, όταν βρισκόμουν στη Νέα Υόρκη, κατά τη νυχτερινή ώρα εκλήθην να αντικρίσω κτίρια που υψώνονταν, όροφο επάνω σε όροφο, προς τον ουρανό. Τα κτίρια αυτά παρουσιάζονταν ως πυράντοχα, και είχαν ανεγερθεί για να δοξάσουν τους ιδιοκτήτες και τους οικοδόμους τους. Όλο και ψηλότερα ανυψώνονταν αυτά τα κτίρια, και για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνταν τα πλέον δαπανηρά υλικά. Εκείνοι στους οποίους ανήκαν αυτά τα κτίρια δεν αναρωτιούνταν μέσα τους: “Πώς μπορούμε να δοξάσουμε καλύτερα τον Θεό;” Ο Κύριος δεν ήταν στις σκέψεις τους.»

Σκέφθηκα: «Ω, αν εκείνοι που έτσι επενδύουν τα μέσα τους μπορούσαν να δουν την πορεία τους όπως τη βλέπει ο Θεός! Συσσωρεύουν μεγαλοπρεπή οικοδομήματα, αλλά πόσο μωρός είναι ενώπιον του Κυβερνήτη του σύμπαντος ο σχεδιασμός και οι επινοήσεις τους. Δεν

μελετούν με όλες τις δυνάμεις της καρδιάς και του νου πώς μπορούν να δοξάσουν τον Θεό. Έχουν χάσει από τα μάτια τους αυτό, το πρώτο καθήκον του ανθρώπου.»

«Καθώς αυτά τα επιβλητικά οικοδομήματα υψώνονταν, οι ιδιοκτήτες χαίρονταν με φιλόδοξη υπερηφάνεια ότι διέθεταν χρήματα για να ικανοποιούν τον εαυτό τους και να προκαλούν τον φθόνο των γειτόνων τους. Μεγάλο μέρος των χρημάτων που επένδυσαν κατ' αυτόν τον τρόπο είχε αποκτηθεί με καταπίεση, με το να συντρίβουν τους πτωχούς. Λησμόνησαν ότι στον ουρανό τηρείται λογαριασμός για κάθε επιχειρηματική συναλλαγή· κάθε άδικη συμφωνία, κάθε δόλια πράξη, καταγράφεται εκεί. Έρχεται ο καιρός όταν οι άνθρωποι, με τη δολιότητα και την αλαζονεία τους, θα φθάσουν σε σημείο που ο Κύριος δεν θα τους επιτρέψει να υπερβούν, και θα μάθουν ότι υπάρχει όριο στη μακροθυμία του Ιεχωβά.»

«Η σκηνή που πέρασε κατόπιν ενώπιόν μου ήταν συναγερμός πυρκαγιάς. Άνδρες κοίταζαν τα υψηλά και δήθεν πυράντοχα κτίρια και έλεγαν: “Είναι απολύτως ασφαλή.” Όμως τα κτίρια αυτά καταναλώθηκαν σαν να ήταν φτιαγμένα από πίσσα. Οι πυροσβεστικές αντλίες δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε για να ανακόψουν την καταστροφή. Οι πυροσβέστες αδυνατούσαν να θέσουν σε λειτουργία τις αντλίες.»

«Μου δόθηκε η εντολή ότι, όταν έλθει ο καιρός του Κυρίου, εάν δεν έχει συντελεσθεί καμία μεταβολή στις καρδιές υπερηφάνων, φιλόδοξων ανθρώπινων υπάρξεων, οι άνθρωποι θα διαπιστώσουν ότι το χέρι που ήταν ισχυρό να σώσει θα είναι ισχυρό να καταστρέψει. Καμία επίγεια δύναμη δεν μπορεί να αναχαιτίσει το χέρι του Θεού. Κανένα υλικό δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην ανέγερση κτιρίων, ώστε να τα διαφυλάξει από την καταστροφή όταν έλθει ο προσδιορισμένος από τον Θεό καιρός να αποστείλει ανταπόδοση στους ανθρώπους για την περιφρόνηση του νόμου Του και για τη φιλάυτη φιλοδοξία τους.

Δεν υπάρχουν πολλοί, ακόμη και μεταξύ των εκπαιδευτικών και των πολιτικών ανδρών, που να κατανοούν τα αίτια τα οποία υποκρύπτονται πίσω από την παρούσα κατάσταση της κοινωνίας. Εκείνοι που κρατούν τα ηνία της διακυβέρνησης δεν είναι σε θέση να επιλύσουν το πρόβλημα της ηθικής διαφθοράς, της πενίας, της εξαθλίωσης και της αυξανόμενης εγκληματικότητας. Αγωνίζονται μάταια να θέσουν τις επιχειρηματικές δραστηριότητες σε ασφαλέστερη βάση. Αν οι άνθρωποι έδιναν περισσότερη προσοχή στη διδασκαλία του λόγου του Θεού, θα έβρισκαν λύση στα προβλήματα που τους βασανίζουν.

«Οι Γραφές περιγράφουν την κατάσταση του κόσμου ακριβώς πριν από τη δεύτερα παρουσία του Χριστού. Για τους ανθρώπους που με ληστεία και εκβιασμό συσσωρεύουν μεγάλα πλούτη, έχει γραφεί: “Εθησαυρίσατε θησαυρόν διά τας εσχάτας ημέρας. Ιδού, ο μισθός των εργατών των θερισάντων τα χωράφιά σας, τον οποίον απεστερήσατε αφ' υμών, κράζει· και αι βοαί των θερισάντων εισήλθον εις τα ότα του Κυρίου Σαβαώθ. Ετρυφήσατε επί της γης και εσπαταλήσατε· εθρέψατε τας καρδιάς σας ως εν ημέρα σφαγής. Κατεδικάσατε, εφονεύσατε τον δίκαιον· δεν αντιστέκεται εις εσάς.” Ιακώβου 5:3–6.»

«Αλλ' όμως ποιος διαβάξει τις προειδοποιήσεις που δίνονται από τα ταχέως εκπληρούμενα σημεία των καιρών; Ποια εντύπωση ασκείται επάνω στους κοσμικούς; Ποια μεταβολή φαίνεται στη στάση τους; Καμία περισσότερη από όση φάνηκε στη στάση των κατοίκων του Νωεϊκού κόσμου. Απορροφημένοι στις κοσμικές επιχειρήσεις και στις απολαύσεις, οι προ του

κατακλυσμού άνθρωποι “δεν ενόησαν, εωσού ήλθεν ο κατακλυσμός, και εσήκωσεν άπαντας”.
Ματθαίον 24:39. Είχαν προειδοποιήσεις σταλμένες από τον ουρανό, αλλά αρνήθηκαν να
ακούσουν. Και σήμερα ο κόσμος, εντελώς αδιάφορος προς την προειδοποιητική φωνή του
Θεού, σπεύδει προς την αιώνια καταστροφή.»

«Ο κόσμος συγκλονίζεται από το πνεύμα του πολέμου. Η προφητεία του ενδεκάτου
κεφαλαίου του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Σύντομα θα λάβουν
χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες.» Testimonies, τόμος 9,
12–14.